ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΠΟΣΤΑΝΙ

Α'.

— Βρέ Κίτσα, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ παλλιεργήσω τὸ μποστάνι μου;

Ρώτησε ὁ Μπάρμπα-Κορνιαχτὸς μιὰ μέρα, τὸν Κίτσο, ἕνα τοῦ χωριοῦ τρελλόπαιδο, παθὼς παρασεπόταν στοὺς ἐργάτες, ποὺ εἶχε βάλλει νὰ φτιέψουν τὸ μποστάνι του.

Κ' εἶχε δίκηο ὁ Μπάρμπα - Κορνιαχτός, γιὰ νὰ ζητάη τῶν παιδιῶν τὴν ἄδεια. Τρία χρόνια τώρα ἔσπερνε καὶ παλλιεργοῦσε σεσεμματα ὁλόκληρα καὶ ποτὲ τοῦ φροῦτο δὲν δοκίμασε! Τὰ παιδιὰ τοῦ τὰ ρημάζανε!... Ἡ ἀλήθεια δμως εἶνε, πὼς τοῦ περιβολιοῦ του ἡ καταστροφὰς εἶχαν κ' ἕναν ἄλλο λόγο. Τὴν ἐπιβίωσι ἐνανείων τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ γερομολασμένου.

Ἦταν ὁ γερω-Κορνιαχτός.

Πλούσιος ἦτανε, σὰν κανέναν ἄλλον στὸ χωριό, ἀλλὰ φτωχός, τὴν πενιτόρα του ποτὲ δὲν εἶδε, ἄνθρωπο δὲν ἐλέησε καὶ καλὸ σὲ ξένον καὶ σὲ χωριανὸ δὲν ἔκανε.

— 'Ο «Κρατημένος», ἔτσι τὸν ὠνόμαζε ἡ γρηά-Τσαούλω ἡ γειτόνισσά του, ὁ «Κρατημένος τ' ἀγγέλου του νερὸ δὲν δίν ι» !...

Ὅλες τὶς ψιλοδουλειὰς τοῦ μποστανιοῦ, μοτάχος του τὶς ἔκανε. Μ' ἕνα κιτρινισμένο σαμπάκι τυλιγμένος, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦτανε «μαθος γαμπρός», σκοτωνότανε στὴ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ δώση μιὰ δραχμὴ σ' ἕνα φτωχό. Ψωμὶ καὶ κρεμμύδι ἔτρωγε, λεπτὰ νὰ μὴν ξοδέψη.

— «Ζῆ καὶ ζώνεται», ἔλεγε γι' αὐτὸν ἡ Τσαούλω.

Τὸ καλοκαίρι ὅταν τὰ κεπόνια μοσχομυρισμένα, σὰν στέθη 'Αν δριάτισσας (*), κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸ τὸν ἥλιο φούσκωναν καὶ τὰ δροσερὰ καρπούζια γιάλιζαν γεμάτα κόκκινη σάρκα καὶ δροσιὰ καὶ μεγάλωναν κ' ἀγκούρια νεροπουσκαλισμένα τρυφερά, κεμένα μὲ τὸ βαθοπράσινό τους χρῶμα καὶ πεντονόστιμα τὰ ἀχλάδια κρεμόντουσαν ἀπ' τὶς ἀχλαδιὲς καὶ κοκκίνιζαν σὰν φιλήματα, μέσα στὰ φύλλα, τὰ κεράσια καὶ τὰ βύσσινα καὶ πανηγύριζαν τὰ φροῦτα σὲ θάμνους καὶ σὲ κλαριὰ κ' ἔσταζαν γλυκοαίματες ἡ μοῦρες, ὁ Κορνιαχτός, ὁ «Κρατημένος», μαζωμένος σὰν τὸ σπιάχτερο, στοῦ μποστανιοῦ τὴν μέση, δὲν ἐσάλευε καθόλου...

Καὶ ὅταν κανένας διψασμένος διαβάτης περνοῦσε κουρασμένος καὶ κατάκοπος ἀπὸ τὸν φλογισμένο δρόμο, μὲ ξηραμένο τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ ζητοῦσε κανένα φροῦτο γιὰ νὰ δροσίση τὸ λαρύγγι του, ἀπότομος ὁ Κορνιαχτὸς τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Τὰ φύτεψες τὰ φροῦτα τοῦ περιβολιοῦ;

— Ὄχι!

— Τὰ πότισες;

— Ντσοῦ!...

— Τὰ καλλιέργησες ποτέ;

— Ἄκα!

— Ἐ τότε πῶς ζητᾶς νὰ τὰ φᾶ, ;

Αὐτὴ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν φιλαργυρία τοῦ γέρου ἐξεδικοῦνταν τοῦ τόπου τὰ παιδιά. Τὰ φροῦτα τότε ἦσαν ἄφθονα, τιμὴ δὲν εἶχανε σὰ σήμερα, ἐξαγωγὴ διόλου δὲν γινότανε καὶ ἔτσι οἱ πετροπόλεμοι ἀκόμα γενόντουσαν μ' ἀχλάδια! Πολλὲς φορὲς μόλιστα οἱ μεγάλοι ἐπαινοῦσαν τὴ δεξιότητα καὶ τὴ σβελτάδα καὶ τὴν εὐλογησία τοῦ μικροῦ πλεφτοπορτοκαλᾶ!...

Καὶ ἦτανε μεγάλο καὶ σεβαστὸ τὸ παιδομάζωμα, ὅταν κατὰ τοῦ Μπάρμπα Κορνιαχτοῦ, ἀπεφασίζετο ἡ ἐκστρατεία.

— Σὰν τὰ μημέγγια πέφτανε, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!...

Ὅταν περνοῦσε κανένας διψασμένος διαβάτης.

***

Ἐκεῖ ἔξω ὁ γερω - Κολασμένος ἔβραζε τὸ φτωχιό του τὸ φαγί, ρύζι μὲ νερὸ καὶ μὲ ντομάτα, ἡ κολοκυθάκια ἀπὸ τὸ περιβόλι του καὶ ἐκεῖ τὸ βράδυ ἐκοιμόταν σ' ἕνα καλυβάκι ὅπου ἔφτιασε μὲ φτέρες καὶ καλούκια καὶ ποὺ γιὰ σπιτὶ του εἶχε ἕνα νεροκολόκυθο ἀπὸ ὁ ποῖο ἔβαζε ὁ Κορνιαχτὸς νερό... Ἕνα βράδυ τὰ παιδιὰ σύρθηκαν ὡς τὴν κατσαρόλα τοῦ Κορνιαχτοῦ κ' ἔρριξαν μέσα μιὰ χελώνα!

— Ψάρεμα ποὺ θὰ κάνη, βρὲ παιδιά, μὲ τὴν κουτάλα του, ὁ Κορνιαχτὸς ἀπόψε!

— Αὐτὸς τρώει ἀνθρώπους, βρέ, καὶ χελῶνα δὲν θὰ φάη!

— Καὶ τὰ παπούτσια του τὰ βόζει καὶ τὰ τρώει, ἀπὸ τὴν τσιγκουνιά του!...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἄλλη χελῶνα βρέθηκε μέσα στὰ κολοκυθάκια ποὺ βραζε ὁ Κορνιαχτός.

— Τί διαβόλο, ἀφρίδες γενῆκαν ἡ χελῶνες καὶ πηδᾶνε μέσ' στὸν τέντζερη! διαλογιζότανε ὁ Κορνιαχτός, σὰν ἔβγαλε τὴν πρώτη χελῶνα ἀπ' τὸ φαΐ του.

Μὰ σὰν σὲ λίγες μέρες ἡ ξυλοκοτάλα ἀνέσυρε καὶ τὴν δεύτερη χελῶνα, ὁ Κορνιαχτὸς ἔμεινε ἄναυδος.

— Μωρὲ τσουκάλα εἶνε τούτη ἢ χελωνοφωλιά!...

Καὶ αὐτεξὲ ἀπάνω τὸ γαλανὸ καὶ ἥσυχο οὐρανὸ καὶ γύρω τὰ λαχανικά του καὶ τὰ φροῦτα ποὺ σιγὰ - σιγὰ ὡρίμαζαν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ τὰ δέντρα ποὺ στεκόντουσαν ἀείνητα σὰν νὰ κοιτάζαν τὶς σκιές των, μὰ κανένα δὲν μποροῦσε τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου νὰ τοῦ δώση.

'Ο «Κρατημένος» ὅπως ἡ Τσαούλω τὸν ἐφώναζε.

— Ἐγὼ ξέρω πῶς τὰ μεργύγκια κάνουνε φτερὰ ὅταν εἶνε νὰ χαθοῦνε, τοῦ εἶπε ὁ ἀγροφύλακας ὁ Κῶστος ὁ Ἀντώναρος, ὅταν ὁ γέρω Κορνιαχτὸς τοῦ διηγήθηκε τὸ μυστήριο, πρώτη φορὰ ἀκούω πῶς βγάνουνε φτερὰ κι' ἡ χελῶνες!....

Καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ δώση ἄλλες ἐξηγήσεις, σοβαρὸς κι' ἀμίλητος.

— Καμμιὰ ἀπελπισμένη θὰ ἦταν καὶ ἤρθε κι' αὐτοκτόνησε, τοῦ εἶπε ἀστειευόμενος κι' ὁ συμβολαιογράφος τοῦ χωριοῦ, ὁ κ. Γραμμένος ποὺ ἐρχότανε σκυφτὸς ἀπ' τ' ἀμπέλι του καὶ ἄκουσε τὴν κουβέντα τοῦ γέρου μὲ τὸν ἀγροφύλακα.

Κ' ἔπειτα γέρασε καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά:

— Βρέ, δὲν πᾶς στὸ σπίτι σου, νοικοκύρης ἄνθρωπος, κάθεσαι ἐδῶ καὶ φυλᾶς τὶς γουσερίνσες! Τί ὀργὴ σοῦ ἔδωσεν ἐσένα ὁ Θεός!.. Τὰ παιδιὰ ἢ τὰ σκυλιὰ ἔχεις γιὰ νὰ θρέψης!

'Ο Κορνιαχτὸς δὲν εἶπε σὲ κανέναν πειὰ τίποτε, μὰ ὅσες χελῶνες εὕρισκε στὸ δρόμο του, τὶς πέταγε στὸ ρέμμα!...

Μὰ δὲν πέρασαν λίγες μέρες, κι' ἕνα βράδυ ποὺ πῆγε στὴν πόλι γιὰ νὰ προμηθευτῆ κιννίνο, καρφώθηκε στὸν τόπο του, σὰν εἶδε γυρίζοντας στὸ μποστάνι του, πύρινο γράμματα στὴν πόρτα τῆς καλύβας του νὰ λένε:

'Ετοιμάσου νὰ πεθάνης!...

Τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου τοῦ ρήμαζαν τὰ φροῦτα!...

'Εστάθηκε ἐκεῖ ξερός, μὴν πιστεύοντας σὲ ὅ,τι ἔβλεπε. Ἔτριβε τὰ μάτια του, νομίζοντας πὼς τὸν γελᾶνε. Μὰ τὰ γράμματα ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ, πύρινα κι' δαίμονα σὰν νὰ ἦσαν ὀργισμένα καὶ φωτοβολούσανε μέσα στὸ βαθὺ τῆ; ἐρημιᾶς σοτάδι, σὰν θηρίων λυσσασμένων ἀνομμένα ράτια, ἕτοιμα νὰ τὸν φᾶνε, νὰ τὸν ἀφανίσουνε!

'Ετοιμάσου νὰ πεθάνης!...

Μήπως ἔκανε λάθος καὶ δὲν εἶνε στὸ μποστάνι του;

Μὰ νὰ ἡ καλυβοῦλα τοῦ, νὰ κοντὰ ἡ μυγδαλιὰ μὲ τ' ἀφράτο μύγδολα, ἡ «χώτιση», νὰ ἡ πέτρα ποὺ βάζει τὸ τσουκάλι τοῦ φαγιοῦ, ἀπόμη βασκᾶνε τὴ φωτιά, νὰ ἡ καλαμιὲς καρέκια, νὰ στὸ δρόμο ὁ στύλος ὁ τηλεγραφικὸς καὶ νὰ ὁ σταυρὸς ὁ καλαμένιος ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν πόρτα Κι' δμως τὰ γράμματα φωτοβολοῦν καὶ ἐστράφτουνε:

'Ετοιμάσου νὰ πεθάνης!

Κρῦος καὶ τρομαγμένος γύρισε στὸ σπίτι του ὁ Κορνιαχτὸς κ' ἔπεσε τουρτουριζόντας καὶ τρέμοντας στὸ κρεβάτι σὰν ἄμαρτωλός.

'Από τὴν τσιγκουνιά του, οὔτε τὴν ψυχή του δὲν θὰ παραδώση στὸ Χάρο!

—Καλὰ νὰ πάθη! Οὔτε περὶ στὴν ἐκκλησιὰ δὲν ἄναψε ποτέ! εἶπε ἡ Τσαούλω, ὅταν τὸ «θαῦμα» ἔπεσε πειὰ στὰ στόματα τῆς γειτονιᾶς καὶ κάθε μιὰ νοικοκυρὰ ἔκανε «μακρυοὺς σταυροὺς σὰν κομπολόγια».

— Πάψε καϋμένη, τῆ; εἶπε ὁ γιατρός, ὁ ἄνθρωπος κοντεύει νὰ πεθάνη καὶ σὺ τὸν κάκομελετᾶς!

— Νὰ πεθάνη; Ποιὸς αὐτός; εἶπε κρατώντας τοὺς γοφούς

Σημ. «Μπουκέτου»: 'Η παρομοίωσις αὐτὴ τοῦ κ. Σταμ. Σταμ. εἶνε ὀλίγον τολμηρὴ καὶ ἀκόμη ἀνεξήγητος. Συμβαίνει αὐτὸ μόνον μὲ τὶς 'Αν δριάτισσες; Καὶ πῶς τὸ γνωρίζει ὁ κ. Σταμ;

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ - ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Α'

'Ο Φρειδερίκος - Γουλιέλμος Α'. της Πρωσσίας, ὁ ἐπικληθεὶς βασιλεὺς λοχίας, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ λιτοὺς μονάρχας τοῦ κόσμου. 'Εχθρευόταν τρομερὰ τὴν πολυτέλεια καὶ μισοῦσε θανάσιμα τοὺς τεμπέληδες καὶ τοὺς λογίους, τοὺς ὁποίους δὲν ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς πρώτους. Τρομερὰ μανιώδης μὲ τὸ στρατὸ κατέσχε τὰ κεφάλαια καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν ἀπόμη γιὰ νὰ τὰ διαθέση ὑπὲρ διαφόρων στρατιωτικῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας. 'Επὶ τῆς βασιλείας του τὸ Βερολίνο μετεβλήθη σὲ ἐργοστάσιο πυρομαχικῶν καὶ στρατῶνα. 'Ολος ὁ κόσμος, πολῖτες καὶ στρατιωτικοὶ ἔπρεπε νὰ δουλεύουν, νὰ κινοῦνται ἀκατάπαυστα. 'Αλλοίμονο στοὺς ὑπηκόους του, ποὺ θὰ συναντοῦσε στὸ δρόμο ἀέργους νὰ χαζεύουν. Εἶχε ἕνα γερὸ καὶ μακρουλὸ ραβδί, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς ἄρχιζε ἀμέσως στὸ ξύλο, ὅπως ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσσίας τοὺς ὑπηκόους του.

'Ω; στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς του ὁ Φρειδερίκος-Γουλιέλμος ἐξέλεγε τοὺς πιὸ γεροὺς καὶ πιὸ ψηλοὺς ἄντρες τοῦ βασιλείου. 'Επρεπε νἄχουν ἀνάστημα τοὐλάχιστον ἑξῆ ποδῶν. Οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ ἦσαν τρόπον τινὰ ἰδιοκτησία του, γιατὶ τοὺς ἀγόραζε ἀπὸ τὶς οἰκογένειες των ἀντὶ δύο χιλιάδων σκυδῶν τὸν καθένα. Μὲ τοὺς στρατιῶτες αὐτοὺς διοικοῦσε καὶ τοὺς ὑπηκόους του, τοὺς ὁποίους εἶχε ὑποβάλει σὲ αὐστηροτάτη στρατιωτικὴ πειθαρχία.

'Ο γοιὸς του καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου, ἐκ φύσεως φιλελεύθερος, δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τὴν ἀφάντασιη τυραννίας τοῦ πατέρα του. 'Εξύφανε λοιπὸν ἐναντίον του μιὰ συνωμοσία γιὰ νὰ τὸν ἀνατρέψη. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ τὸ νεαρὸ πρίγκηπα ἡ συνωμοσία δὲν ἔμαθε ποτὲ πῶς τὰ γράμματα ἐκεῖνα, τὰ εἶχαν γράψει μὲ φώσφορο τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, μὲ φώσφορο ποὺ τοὺς τόχε δώσει ὁ Νῖκος ὁ Πιατέλλος, τοῦ φαρμακείου ὁ ὑπηρέτης.

***

Αὐτὸ κι' ἄλλα περισσότερα κάμανε στὸ τέλος τὸν Κορνιαχτὸ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τοῦ «μποστανιοῦ» τὴν ἐπιτήρησι, καὶ νὰ τὸ ἀναθέση στὸν Γέρω - Στάχτη, τὸν παλιὸ τὸν χαροφύλακα ποὺ φοροῦσε ἀκόμα τὴ στρατιωτική του στολὴ μετὰ τοῦ... «ἐμπιλκίου» κ' ἔχτυποῦσε σὰν κοκκάνα στὰ ἀγκωνάρια τοῦ χωριοῦ τὸ «ξίφος» τὸ περίφημο, ἕνα περίεργο «ξίφος», μεγάλο καὶ πλατύ, πρωτοφανὲς γιὰ ὅλους τοὺς στρατοὺς καὶ τὶς χωροφυλακὲς τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον

—«Ἐμεγάλωσε ρουφῶντας αἷμα Τούρκων !...»

Ὅπως ἔλεγε ὁ γοιοκύρης καὶ κοῦκοντοκρούσης του.

'Ο Γέρω - Στάχτης κοθόταν «ὁλημερῆς» στὸν κοφενέ, συμβουλεύοντας ἀπρόσκλητος ὅλους τοὺς σρεκαδόρους, τραβῶντας ναργιλὲ κι' ἐνθυμούμενος τὰ κοῦκα του κατορθώματα, τὰ μεγάλα κι' ἀνύπαρκτα.

— Εἴμαστε ἄντρες μιὰ φορά.

— Καὶ ἡμεῖς τί εἴμαστε ; Γυναῖκες ! Τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ μόλις ἐπιστρέψας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας φοιτητὴς τῆς Νομικῆς... τῶν χοροδιδασκαλείων καὶ κάσης ἐλαφρᾶς καὶ ἀπράκτου ἐργολαβίας, νεαρὸς κύριος Τσιριμητός, υἱὸς τοῦ Δημάρχου τοῦ χωριοῦ, στριφογυρίζων τὸ λεπτὸ μπαστοῦνι του καὶ ἰσιάζοντα τὰ στάζυνα μαλλιά του ἀπὸ μουρδιὲς καὶ μπριλαντίνην...

— Καὶ ἐμεῖς τί εἴμεθα ; Γυναῖκες ;

— Σεῖς ; Οὔτε γυναῖκες δὲν εἴσαστε σεῖς ἀφοῦ ὁ Θεὸς σᾶς ἔδωσε μουστάκια καὶ πάτε καὶ τὰ ξουρίζετε. Τίς γυναῖκες, τουλάχιστο, εἰς ἔκανε σπανές !

Κι' ἔσκριβε τὰ ἄσπρα καὶ μακρυὰ μουστάκια του, ποὺ κοχειὰ κοχειὰ ἀπλώνονταν σὰν τοῦφες ρόκας μακρυές, γεμάτες ἀκόλουθοι καὶ περιφάνεια, σὰν νὰ ἐθάμπενε τὴν δόξα του καὶ τὴν πλουσιοκαρία του, σὰν νὰ ἐθώπευε τὰ ἀλησμόνητα τὰ περασμένα του, ὅλες τὶς διηγήσεις του καὶ τὰ ψεύτικα καὶ τὰ ἀληθινὰ κατορθώματά του, ὅλη τὴν ζωή, τὸν ἑαυτό του, τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ἰνδάλματα τῆς φαντασίας του.

— Τὰ ἔχουμε καὶ τὰ στρίβουμε, τὰ στρίβουμε καὶ μᾶ; ἀξίζουν ! φώναζε.

Κ' ἔπειτα στρεφόμενος στὸν κύριο Τσιριμητόν, ποὺ ἐκατεκόταν ἰσιάζοντας τὸ μεταξωτὸ τῆς ἀπάνω τσέπης μαντηλάκι του, ποὺ βρωμοῦσε ἀπὸ μπριλαντίνες, κι' ἀπὸ μουρδιὲς καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Τί μοῦ λιγδώθηκες ἔτσι, μωρέ, γιὰ νὰ σὲ τηγανίσουν ; 'Αἴντε πέσε στὸ κονάκι νὰ πλυθῆς ! 'Αἴντε γιὰ νὰ ξεμυρίση ὁ τόπος !

Καὶ ξαναχαΐδευε σιγὰ - σιγά, κοὶ ἀπολαυστικὰ καὶ στοργικὰ τὰ δυὸ κοχειὰ μουστάκια του, ποὺ ἀπλώνονταν σὰν σημαῖες δόξης, σὰν τρόπαια νίκης καὶ σημεῖα θαυμασμοῦ.

(Γὸ τέλος στὸ προσεχὲς) Σταμ. Σταμ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΦΟΒΟ ΤΟΥΣ

Μιὰ αὐτοκτονία ποὺ ἀναστατώνει τοὺς Λονδρέζους γιατρούς. 'Απὸ τί πέθανε ἡ Τζέννυ Κῆτιγκ. Η ἐντομοκτόνος σκόνη Τὶ ἀπεδείχθη. Τὸ μαρτύριο ἑνὸς καταδίκου εἰς θάνατον. 'Απέθανε νομίζοντας πὼς ἔχασε ὅλο του τὸ αἷμα ! Ἕνα τραγικὸ ἀστεῖο. Η θανατικὴ ἐκτέλεσις τοῦ θυρωροῦ. Νεκρές!...

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνα παράξενο περιστατικὸ ἀναστάτωσε ὅλον τὸν ἰατρικὸ κόσμο τῆς 'Αγγλίας καὶ προκάλεσε κακρὰς συζητήσεις περὶ τοῦ ἂν μπορῆ ἕνας ἄνθρωπος νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ φόβο του.

Τὸ περιστατικὸ ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ σεὶς συζητήσεις ἐκείνες ἦταν τὸ ἑξῆς :

Σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ Λονδίνου κατοικοῦσε κάποια κυρία Τζέννυ Κῆτιγκ, ἡ ὁποία ἀποφάσισε μιὰ μέρα ν' αὐτοκτονήση. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο προχειρότερο μέσο κατάπιε ἀρκετὴ ποσότητα... ἐντομοκτόνου κόνεως !... Ἔτσι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, οἱ συγγενεῖς τῆς γύρισαν στὸ σπίτι, τὴν βρῆκαν νεκρή ! 'Η ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ ἐνεργήση σχετικὰς ἀνακρίσεις καὶ ἀνέθεσε στὸν ἰατροδικαστὴ τοῦ προσεκείου νὰ κάμη νεκροψία...

Αἴ, λοιπὸν θὰ τὸ πιστέψετε ; 'Η νεκροψία ἀπέδειξε ὅτι ἡ σκόνη βρισκόταν ἀκόμη ἀχώνευτη στὸ στόμαχο τῆς νεκρᾶς, ἡ ὁποία δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὴν χωνέψη. 'Επὶ πλέον ἡ χημικὴ ἀνάλυσις τῆς σκόνης ἀπέδειξε ὅτι ἐνῶ ἦταν θανατηφόρος γιὰ τὰ ἔντομα, δὲν ἦταν καθόλου ἐπικίνδυνος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅμως παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ Τζέννυ Κῆτιγκ εἶχε πεθάνει. Πῶς καὶ γιατί ; 'Απλούστατα ἀπὸ φόβο καὶ ἀπὸ αὐθυποβολή, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε πιεῖ δηλητήριο.

Τὸ φαινόμενο ὅμως τῆς Τζέννυ Κῆτιγκ δὲν εἶνε μοναδικὸ στὸ ἰατρικὸ χρονικό.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος μιὰ ὁμὰς ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους ἄγγλους γιατροὺς τῆς ἐποχῆς ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάση ἂν μπορῆ κανεὶς νὰ πεθάνη διὰ τῆς αὐθυποβολῆς. 'Εζήτησαν λοιπὸν ἀπ' τὴν κυβέρνησι νὰ τοὺς παραδοθῆ ἕνας κατάδικος εἰς θάνατον γιὰ νὰ κάνουν πειράματα ἐπάνω του. 'Η κυβέρνησις τοὺς διέθεσε πράγματι ἕναν κατάδικο, τὸν ὁποῖο ὡδήγησαν σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο καὶ τὸν ἔδεσαν σταρεὰ σ' ἕνα τραπέζι. Τότε ἕνας ἀπ' τοὺς γιατροὺς τοῦ εἶπε :

—Πρόσεξε καλά ! Πρόκειται νὰ ἐκτελέσουμε τὴν ἀναντίον σου κατοδικαστικὴ ἀπόφασι. Δὲν θὰ κρεμαστῆς, ὅπως ἀπεφασίσθη ἀρχικῶς ἀλλὰ διαλέξαμε ἕναν θάνατο ἡσυχότερ.". Θ' ἀνοίξουμε μιὰ ἀρτηρία τοῦ λαιμοῦ σου καὶ θ' ἀφήσουμε τὸ αἷμα σου νὰ τρέξη ὁ' ὁλήμερο ..

'Ἔπειτα τοῦ ἔκλεισαν τὰ μάτια, τὸν κέντησαν στὸν λαιμὸ μὲ μιὰ βελόνα μετρίου μεγέθους, καὶ ἄρχισαν νὰ ρίχνουν ἐπάνω του μὲ ἕνα σιφὸν νερὸ χλιαρό, τὸ ὁποῖο ἔπεφτε κατόπιν σὲ μιὰ λεκάνη τοποθετημένη κατὰ γῆς κάνοντας ἕνα ἐλαφρὸ κιτσίλισμα, τὸ ὁποῖο ἄκουγε ὁ κατάδικος.

Τὸ πείραμα αὐτὸ κράτησε ἐξ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔως ὅτου τέλος, τὸ σῶμα τοῦ καταδίκου τινάχτηκε σπασμωδικὰ κι' ἔμεινε ἀκίνη ο. 'Ο δυστυχὴς κατάδικος εἶχε πεθάνει !...Πέθανε δὲ ἀπὸ αὐθυποβολή, νομίζοντας πὼς χάνει τὸ αἷμα του !

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλιν, οἱ μαθηταὶ ἑνὸς ἀγγλικοῦ κολλεγίου, μισοῦντες τὸν ἐπιστάτη, ὁ ὁποῖος ἦταν αὐστηρὸς καὶ ἄγριος ἀπέναντί τους, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Παραφέλεξαν λοιπὸν ἕνα Κυριακάτικο ἀπόγευμα, ποὺ εἶ ἐπιμελητοὶ μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὲς εἶχαν βγῆ περίπατο, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ περικυκλώσαν τὸν θυρωρὸ φέροντες προσκλίσεις, τὸν ἄρπαξαν ξαφνικὰ, τὸ φίμωσαν, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια τους καὶ τὸν πῆγαν σ' ἕνα ἀπόμερο μισοσκότεινο δωμάτιο.

'Ἐκεῖ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν καλὰ, ἐσκηνοθέτησαν μία δίκη, στὴν ὁποία ὁ καθένας τους ἔπαιξε κι' ἕναν ρόλο, τοῦ προέδρου, τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ συνηγόρου, τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας !

'Ο δυστυχὴς θυρωρὸς ἄκουσε τοὺς δικαστάς του ν' ἀπαριθμοῦν ὅλα τὰ ἐγκλήματά του, τέλος δὲ ὁ πρόεδρος του...δικαστηρίου ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασι διὰ τῆς ὁποίας τὸν κατεδίκαζαν εἰς...θάνατον, ἐκτελεστέαν ἀμέσως.

'Ωρίσθησαν μάλιστα τρεῖς ὁβμοι, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν κ' ἔφεραν ἕνα τσεκουρι κοφερὸ κι' ἕνα σκαμνί.

'Ἀνήγγειλαν τότε στὸν κατάδικο ὅτι εἶχε τρία λεπτὰ καιρὸ νὰ προσευχηθῆ. 'Ὅταν πέρασαν τὰ τρία λεπτὰ, τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, τοῦ ἄνοιξαν τὸ κουκάμισο, ὥστε νὰ εἶν' ἐλεύθερος ὁ λαιμὸς, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίση καὶ ν' ἀκουμπήση το κεφάλι του στὸ σκαμνί.

'Ἔπειτα ἀμέσως, μόλις ἔδωσε τὸ σύνθημα ὁ ἀρχηγὸς τῆς μαθητικῆς συμμορίας, ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ὁβμίους κατέφερε στὸν γυμνὸ λαιμὸ τοῦ δυστυχοῦς ἐπισκόπου, ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα.

Μόλις ἐδόθηκε τὸ χτύπημα ὅλοι τους ἔρεσπασαν σὲ δυνατὰ γέλια, τὰ ὁποῖα μὲ δυσκολία συγκρατοῦσαν τόσην ὥρα καὶ περιπέκλωσαν τὸν θυρωρὸ φωνάζοντάς του :

—Καὶ τώρα σήκω ! Αὐτὸ ἦταν ἕνα μάθημα γιὰ νὰ σωφρονισθῆς.

Μ' ἔκπληξί τους ὅμως εἶδαν πὼς ὁ θυρωρὸς, ὁ ὁποῖος μόλις δέχτηκε τὸ χτύπημα εἶχε ξαπλωθῆ κάτω μπρούμυτα, δὲν ἔννοοῦσε νὰ σηκωθῆ. Τὸν ἔπιασαν τότε γιὰ νὰ τὸν σηκώσουν καὶ εἶδαν ὅτι ἦταν ὑπερβολικὰ βαρύς. Πρόσεξαν καλύτερα καὶ βεβαιώθηκαν πὼς ἦταν νεκρός !... 'Ο δυστυχὴς εἶχε πεθάνει ἀπὸ φόβο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἦταν πραγματική!...